

[Ministeren for handel, industri og søfart.] skaffe den danske befolkning et meget vigtigt næringsmiddel på så rimelige vilkår som overhovedet gør ligt, og det var det, vi koncentrerede vore kræfter om. Jeg er overbevist om, at i denne politik vil de danske arbejdere være enige med os, selv det ærede medlem hr. Aksel Larsens vælgere vil kunne se, at det må være det, der var regeringens opgave i den sag, der forelå.

Så gør det ærede medlem et argument ud af, at lovforslaget ikke er tidsbegrænset, og siger, at man vil vedtage en lov, der fastlægger, under hvilke forhold sukkerproduktionen skal foregå her i landet udi al evighed. „Udi al evighed“ betyder formentlig indtil folkedemokratiets gennemførelse. (*Aksel Larsen*: Ja, evighed sagde jeg nu ikke!). Det har jeg noteret, men det kan ikke være afgørende. I hvert tilfælde må jeg sige, at det jo ikke er tilfældet. Koncessionen gælder kun for 10 år, og en lov kan nårsomhelst afløses af en ny lov. Såsnart man vedtager en ny lov, falder den gamle derved væk, så det argument skulle det ærede medlem ikke have bragt i anvendelse.

Det ærede medlem kom ind på en række enkeltheder indenfor ordningen, som alt sammen er besvaret i fremsættelsestalen. Når det ærede medlem f. eks. holder et langt forsvar for, at landbrugsejendomme burde være A-produktion og ikke B-produktion, er det som talt ud af mit hjerte. De argumenter, det ærede medlem anvendte, er dem, vi har brugt i udvalget i forhandlingerne med fabrikerne. Jeg har talt i timevis for det standpunkt, det ærede medlem hr. Aksel Larsen gav tilkende, der er intet nyt i det, og ingen uenighed imellem det ærede medlem og mig på dette punkt. Det ville absolut have været rigtigere, at landbrugsejendomme havde været A-produktion.

Det ærede medlem var meget sarkastisk overfor normalbudgettet og lagde vægt på, at jeg havde udtalt, at vi herved teoretisk skulle have sikret en regulator, der kunne være lige så virksom som den fri konkurrence. Når jeg siger det så forsigtigt, er det, fordi vi ikke har set det i praksis endnu, men jeg mener, at normalbudgettet er den rigtige regnskabsmæssige kontrolfremgangsmåde. Det er i hvert tilfælde, hvis det har betydning for det ærede medlem hr. Aksel Larsen, såvidt jeg ved, den fremgangsmåde, man anvender i Sovjetunionen til at kontrollere nationaliserede virksomheders omkostninger år for år. (*Aksel Larsen*: De nationaliserede, ja!).

Sukkerprisens højde var det sidste led i

det ærede medlem hr. Aksel Larsens indvending. Han hæftede sig ved, at jeg havde udtalt, at sukkerprisen efter den ordning, vi nu havde besluttet at træffe, i hvert fald ville blive lavere end ellers. Hvad mente jeg med det? Når man taler om sukkerpris i Danmark i dag, må man være klar over, at man skal tage to forskellige forhold i betragtning. Det ene forhold er omkostningerne ved at fremstille sukker, og det andet forhold er statens tilskud til den pris, forbrugerne betaler. I øjeblikket ligger omkostningerne ved at producere sukker betydeligt højere end den pris, forbrugerne betaler. Omkostningerne ved at producere sukker af indeværende års høst ligger formentlig omkring 70 øre; det vil svare til, formoder jeg, en detaljpris omkring 90 øre. Heroverfor står, at forbrugerne kun betaler 50 øre; differencen betaler staten. Det vil altså sige, at skal vi udtale noget om sukkerprisen fremover, må vi hæfte os ved de to elementer: sukkerproduktionens omkostninger og statstilskuddets størrelse. Hvilken indflydelse på omkostningernes højde vil den nye sukkerordning få? Det er nemlig det eneste, sukkerordningen kan have indflydelse på. Statstilskuddet og dermed den endelige forbrugerpris har sukkerordningen ingen indflydelse på; det besluttes her i rigsdagen, at man skal give et sukkertilskud af en eller anden højde. Hvilken indflydelse vil sukkerordningen få på omkostningerne? Jeg vil formode, at den nye sukkerordning, efterhånden som rationaliseringen trænger igennem, må kunne give lavere omkostninger — under forudsætning af, at alt andet er lige, idet vi allesammen ved, at roernes sukkerindhold og arbejdsloønnens højde er forhold, som det ligger udenfor sukkerfabrikkernes evne at influere på; dette påvirker jo også omkostningernes størrelse. Men der skulle ikke ligge noget i sukkerordningen, der fremkalder højere omkostninger, tværtimod — alle forhold taget i betragtning og under forudsætning af en omfattende rationaliserings gennemførelse.

Hvilken pris forbrugerne betaler er altså først og fremmest afhængig af det andet forhold: hvilket statstilskud der gives. Jeg forstod, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen satte dette i forbindelse med kommunalvalget. Jeg har lidt svært ved at se, hvilken indflydelse kommunevalget skal have på statstilskud til sukker, men det er ikke svært at se, hvad man fra kommunistisk side spekulerer i i denne forbindelse. Det er allerede fremgået af „Land og Folk“, hvor man slår på overfor vælgerne, at det såmænd nok går sådan, at når kommunal-